

O SMEHU

Zlatka Čordića

JURIJ HUDOLIN

... Svet je lep ...

ZLATKO DOJENČEK, ŽIVELI SO U BARAKI,
cca 9 m²

IZ BARAKE V GARSONJERO

Med Bosansko Dubico in Starim Majdanom je kakšnih šestdeset kilometrov vožnje. Nekje vmes sta se v sedemdesetih prejšnjega stoletja srečala Besim Čordić in Hasnija in ljubezen si je dala duška, že na prvi pogled, kakor v debelih ljubezenskih romanih. Bilo je dovolj, da je Hasnijin brat pripe-ljal Besima na obisk in mu predstavil sestro. Od tistega dne je Besim sam hodil v Bosansko Dubico, kamor je redno in vneto prihajal s čokolado in rožami. Uspelo mu je osvojiti Hasni-jino srce in še danes je tako, ko korakata zlati poroki v ob-jem. Ljudje so včasih ljubezen, sploh pa partnerski odnos in zakon, jemali drugače, bolj vztrajno in potrpežljivo, in starša Zlatka Čordića pravita, da sta za to dolgoletno zvestobo danes bogato nagrajena, da so revščina, vojna v Bosni in Besimova invalidska upokojitev le še utrdili vez boljšega in lepšega živ-ljenja. Moč ljubezni je močnejša od smrti in vojne.

Besim je leta 1973 odšel po slajši kruh v Ljubljano, čeprav ni vedel, da je tudi v Sloveniji kruh lahko trd. Najprej se je zaposlil v tovarni koles Rog, kjer so ga slabo plačevali, zato je po šestih mesecih na priporočilo Hasnijnega brata, ki mu je preroško predstavil sestro, presedlal v papirnico Vevče, kjer je delal v več izmenah, včasih tudi sestavljenih v veri-žico nadur. Stanoval je v Vevčah na Papirniški cesti, kjer so bile postavljene barake, namenjene delavcem, tri krat trije kvadrati s skupnima vecejem in kopalnico. Samski dom za delavce Papirnice Vevče. Na teh devetih kvadratih se mu je kmalu pridružila Hasnija, ki je delala v papirniški restavraci-ji, in leta 1980 se jima je rodila hčerka Alma, ki danes živi in dela v Avstriji, saj na Švedskem, kjer je živela in delala prej, ni bila zadovoljna. Švedska je bila prehladna, za nameček pa se,

navajena urbanega življenja, ni mogla prilagoditi bivanju na vasi. Še prej je bila trgovka v Mercatorju, prišla celo do statusa poslovodkinje, vendar se je tudi tako zelo težko živelo, iz žuljavih rok v usta.

Kakor da že devet kvadratov ne bi bilo premalo za dva mladoporočenca z dojenčico, je leta 1983 v ta prostor prišel še dojenček, Zlatan Čordić. Bili so srečni, tudi po zaslugi Besima, za katerega se govori, da je še danes otrok in humorist, gotovo pa ljubitelj pešibusa in pohodnik po mestnih in primestnih ulicah, neutrudni raziskovalec lastnega nemira. Danes, ko Besim in Hasnija živita v Medvodah, se Besim še vedno drži železnega življenjskega mota, da vstaja ob petih zjutraj in se peš odpravi na pohod, pešači tri ure in razmišlja in razmišlja, saj brez tega ni plemenitega življenja, kakor tudi brez humorja ne, ki mu je vedno dajal moč, ko se je zagozdil v težavah.

Štiričlanska družina je po dolgem trudu in naprezanju od Papirnice Vevče le dobila sedemintrideset kvadratov veliko garsonjero na Fužinah, ki jo je Besim predelal, da so pridobili še dva prostora, Zlatko pa je z leti dobil svojo sobico na zastekljenem balkonu. Ta balkon bo za naslednjih dvajset let postal njegov dom. V tem domu, kjer so se ljudje dobro razumeli, so nekaj let živeli tudi Besimovi starši, tako da jih je bilo šest na sedemintridesetih kvadratih, to pa uspe le takrat, kadar med ljudmi vladajo toleranca, spoštovanje, razumevanje drugačnosti, upoštevanje starostnih razlik in različnega videnja sveta. Ker pa je vojna v Bosni trajala dolgo, pogajanja o razdelitvi vojnega plena pa se vlečejo še danes, je treba povedati, kar je že skoraj neverjetno, vendar mogoče in res – da se jim je v sedemintridesetih kvadratih nemalo kratov za nekaj časa pridružil še kakšen sorodnik, a so kakor v kakšni čarovniji vsi Čordići družinske vezi še bolj utrdili in so trdne še danes. Neke nedelje je bilo na kosilu v družinski garsonjeri Čordićevih trideset sorodnikov, lahko bi rekli, da je to skoraj veličasten kvadrat na človeka. Težavo so rešili tako, da so ne-

kateri gostje stali ali sedeli na posteljah. Čeprav Papirniška cesta 20 ne obstaja več, barakarsko naselje pa je zdaj zravnano z zemljo, ne gre pozabiti, da so se hiše, gradbene parcele in stanovanja delili po posebnem vatlu, ki je znan le takratnim vodilnim v Papirnici, v kateri so nekateri garali v treh izmenah, drugi pa so po napornem delu na svojih kmetijah v službo prihajali spat. Tako so določeni, ne glede na družino in otroke, dobivali hiše in velike gradbene parcele, Besim Čordiĉ pa se je moral zadovoljiti s sedemintrideset kvadratov veliko garsonjero za štiriĉlansko družino, kjer je kasneje sprejel tudi starše s statusom begunca. V dokaz, da v vevški papirnici le ni bilo vse tako ĉrno in po pravilu grabi, kolikor lahko, je treba vedeti, da so vsi barakarji z devetimi kvadrati le dobili nova prebivališĉa. Ker Besim in Hasnija Čordiĉ nista imela denarja za jaslice, sta Almo v osemdesetih za dve leti pustila pri Besimovih starših v Starem Majdanu, Zlatka pa sta leta 1983 odpeljala v Bosansko Dubico k Hasnijinim roditeljem. Starši pravijo, da se prav zaradi tega brat in sestra znaĉajsko moĉno razlikujeta.

Ko se je mali Zlatan Čordiĉ vrnil v Slovenijo, je zaĉel obiskovati vrtec v Vevĉah. Čeprav ni znal niti ene slovenske besede, se je hitro privadil, saj se je že takrat nakazovalo, da je zvedav, vztrajen in trdoživ otrok, nadarjen za jezike in zlaganje nenavadnih sintaks, ki ga zanima vse, kar je za otroka primerno in kar ne, njegov znaĉilen smeh, ta je prepoznavna Zlatkova znaĉajska lastnost še danes, pa je že takrat postal znan v smislu – vedel si, da je Čorda, ĉeprav si slišal le njegov smeh. Pa tudi: treba je paĉ poskusiti ĉim več razliĉnih stvari, ĉim bolj uveljaviti radovednost, ki je veliko, ĉe že ne najveĉje življenjsko gibalno. Miru ni dal nikoli, doma je bil priden in ubogljiv, med vrstniki pa raziskovalec, vodja in vrag. Otrok v ĉloveku le obĉasno zaspi, umre pa nikoli. Po mami potrpežljiv in vztrajen, po oĉetu ahasver in humorist.

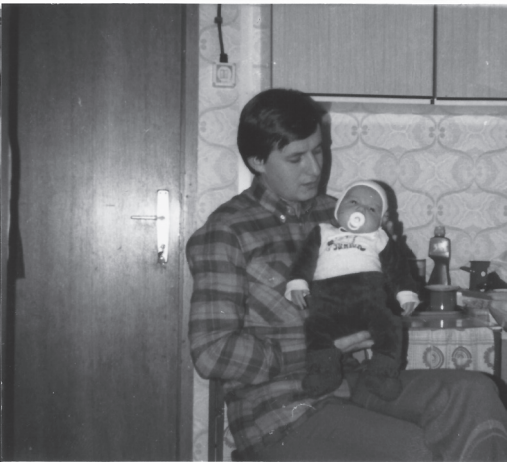
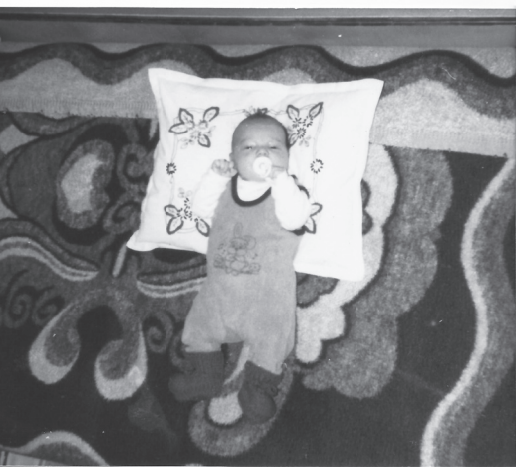
Že pred vpisom v prvi razred osnovne šole na Fužinah je Zlatko govoril brezhibno slovenščino, starša pa sta bila z njim zadovoljna, saj je bil poleg radoživosti tudi ubogljiv in prijeten otrok, ni jima sesekaval živčevja in ju tiral v blaznost, kar se roditeljem tudi zna goditi. Če ni bilo denarja, česa tudi ni dobil, starši mu pogosto niso mogli ustreči, vendar je bil Zlatko, navkljub prikrajšanosti za marsikaj običajnega, srečen in zdrav otrok, ki do prvega razreda staršem ni povzročal posebnih ali neprijetnih skrbi, kar je za pohlepnega po znanju in izkušnji à la Čorda prej izjema kot pravilo.

O tem svojem obdobju Zlatko pravi: »Dvajset let na zastekljenem balkonu, kjer ljudje običajno spravljajo staro šaro, gojijo rože ali pa odlagajo smeti, je bilo zame izjemno plodnih. Naučil sem se strpnosti, spoštovanja drugega človeka in vrednot ljubezni. Čeprav sem bil, če nekoliko pretiravam, ujet v kletko, sem prav zaradi zastekljenega balkona postal to, kar sem. Ponosen človek, ki zna prisluhniti drugim in ljudi spoštovati, kakršnikoli že so, ne glede na običaje, spol in vero, saj je človeško življenje največ, kar premore svet. Vsako novo rojstvo je zame novo upanje, da je svet lahko še veliko lepši, kakor si mislimo, da je. In svet je v osnovi lep.«

A SLADOLED SI PA POLIZAL?

Prvi razred osnovne šole na Fužinah je bil tudi prvi velik preizkus za Zlatkove starše, saj mali Zlatko še ni osvojil lekcije, kaj je prav in kaj ne, kaj lahko zmoti starše in kaj razveseli, sploh če vzamemo v ozir, da so bile Fužine večinoma poseljene z delavci bivših jugoslovanskih republik, ki jih je v času Zlatkovega vstopa v šolo začela mleti nacionalistična nestrpnost. Ta se je kasneje sprevrgla v krvave vojne, ki morebiti puščajo globlje in trajnejše brazgotine pri izseljencih in beguncih kot pri v vojni sodelujočih. Vse to je bilo slutiti na Fužinah, kjer so se ljudje bali za svoje bližnje, večina pa jih je pripeljala tudi v svoje domove, saj se je begunski eksodus začel kmalu po vstopu v zadnje desetletje dvajsetega stoletja. Takrat se je izpostavila Zlatkova zvedava nrav in kasnejši raziskovalni duh, začel pa je po napačni poti, kakor vsak otrok, ki nujno potrebuje vzor in jasni besedi da ali ne.

Nekega dopoldneva v prvem razredu se je na velikem šolskem odmoru s sošolcema Mladenom in Fahrudinom zagledal v učiteljico torbico, ki jo je puščala kakor dobrodelni prispevek v razredu – za dobrodelnost pa je v evoluciji značilno, da hitro postane plen. Mladen, ki je bil pobudnik podjetja trio fantasticus, je splezal skozi okno in učiteljici spraznil denarnico, ko so ostali prvošolci sedeli na malici. Del plena je zakopal na travniku za hišo, z ostalim deležem namišljenega dobička pa se je trio namenil počastiti se s sladoledom. Nabava je bila obilna, zato so se podjetni fantiči odločili, da bodo podaljšano bivanje preskočili, saj tako ali tako ni bilo nobene možnosti, da bi jih kdo odkril. Zvižčnost in manipulacija šest- in sedemletnikov je prijetna humoreska, sploh za ljudi, ki pedagoško delo ali pa starševstvo jemljejo za prijetno,

čeprav resno opravilo. To je seveda sprožilo preiskavo in namen uporniškega rop je bil po hitrem postopku razkrinkan. Socialna delavka je poklicala policijo in lov na ubežnike je bil odprt. Našli so jih na drugi strani Fužin, ko še sploh niso načeli preostanka plena, temveč so s polnimi trebuh klamali po naselju. V šolo so poklicali starše in Zlatkova mama se je brž prikazala pred šolo, kjer so zasedali varuhi reda in pravice ter šolsko osebje na čelu s socialno delavko. Razkrilo se je, da je bil Zlatko Čordić zgolj opazovalec, ki rad uživa v adrenalinu, saj je sladoled zavrnil in ni polizal sladkobe z roparskega podviga, čeprav ga je policaj prepričeval v nasprotno, ko je na dan prišlo, kdo je v bistvu tatič. Ko se je Zlatko upiral, da je samo opazoval podvig, ga je policaj vprašal:

»A sladoled si pa lizal? Sladoled je bil dober, ni res?«

»On ni nič lizal in on ni nič vzel, nič ni hotel, pa še kupil sem mu ga,« je kar namesto njega odgovoril prvi junak Mladen.

Zlatko se je verjetno samo naslajal, kar pa je bilo dovolj za poslednje opozorilo in zahtevo socialne delavke, da ga morajo starši prepisati v drug razred, saj je bil trio fantasticus že dlje časa na opazovanju zaradi svoje preveč intenzivne radoživosti. Zlatko je sicer vedel, kje imajo doma denar in zlato, kar je bilo seveda zgolj hramba za težke čase, vendar nikoli ni kradel. Ni se že v zgodnjih letih pripravljaj na kariero kriminalca, kar je kasneje postalo kar nekaj njegovih vrstnikov in vemo, kako se to konča. Starši so ga po tej dogodbi prepisali v drug razred. Ko ga je mama peljala domov, jo je vprašal:

»Mami, a me ne boš tepla?«

»Zlatko, ne bom te tepla.«

In ga ni.

Nekaj mesecev po zadevi sladoled je v stanovanje kričeč pritekla Alma Čordić in v grozi začela vpiti, da njen brat Zlatko na igrišču kuri ogenj in se igra Indijanca, kar je zelo rad

počel – taboril na dvorišču pred blokom in kuril, kuril. Ko ga je mama prišla iskat, jo je vprašal:

»Mami, a me ne boš tepla?«

Mama tokrat ni odgovorila ničesar.

»Mami, a me ne boš tepla?« jo je vprašal v dvigalu.

Odgovora spet ni bilo.

Ko sta prišla v stanovanje, jih je Zlatko dobil, in to prvič in zadnjič v osnovni šoli. Bojda je takrat spoznal, kaj je prav in kaj se ne sme, kaj je dobro in kaj je slabo. Ni povzročal nobenih problemov več. Bil je zvedav veseljak, vendar ubogljiv in prijazen učenec, debelušen in najmanjši v razredu. Ker je bil leto mlajši od sošolcev, je vsakemu intrigantu, ki ga je vprašal, v kateri razred hodi, vedno odgovoril enega ali dva nižje. In je bil mir. Pojasnjeno je bilo, zakaj je tako nizke rasti.

“ Oooo, Zlatko!

Vsakemu ponosno povem, da si bil moj učenec. Bilo je kar nekaj težav z najino realizacijo nalog, nazadnje pa se je izkazalo, da so to bile le »razvojne motnje«.

Besedila ti nikoli niso preveč šla. Ne vem, kaj se je v tebi prebudilo, razsvetlilo, spremenilo, da so besedila tvojih pesmi postala poučna, globoka, z jasnim sporočilom in namenom spremeniti svet na bolje.

Postavljaš ogledalo družbenemu sistemu, ki te kot mladostnika morda ni najbolje razumel. Morda so »Fužine« naredile svoje, in ker si njihov sin, si močnejši.

Znal si se pobrati in izkoristiti svoje sanje sebi v prid. Pokazal si, da se da priti s temne na svetlo stran življenja. Zato sem ponosna nate.

Ne bom pozabila tvojih besed:

»Odšel sem iz Fužin, Fužine pa niso šle iz mene.«

Princ Fužinc, hvala za plemenita dejanja, ki jih nesebično deliš z nami.

Mi smo s tabooooo! ”

Damjana Korošec, ravnateljica OŠ Nove Fužine

Osnovno šolo je končal zmerno zadovoljivo, s trojkami in dvojkami, in občasno ga je nosila luna, kar ga spremlja še danes, tako da ima mogoče luna prste vmes, da je Zlatko noč-na ptica. Zlatko o vsem tem pravi:

»Resnica je včasih kruta, kot tisti dan, ko sem v petem klasu moral popravljati šut iz slovenskega jezika in bil sem pripravljen, naučen, prepričan, da bom s svojimi pravilnimi odgovori dobil štirko ali celo petko, kar so potrdili tudi sošolci in sošolke, ko jih je tovarišica in razredničarka vprašala za mnenje o oceni, koliko si zasluži Zlatko. Po razredu je bilo goreče slišati ponosno vpitje, štirko, petko, štirko, petko, in ko so se sošolci in sošolke umirili, me je tovarišica s ciničnim nasmehom pogledala in hladno zapisala novo dvojko v re-dovalnico!

Kar je bilo upornikov v razredu, so se zgražali in vpili, da ni fer, zakaj to? Celo odličnjake je bilo čutiti, da so preseneče-ni, a vendar se je stvar nekoliko posedla, ko sem elegantno in hladen kot špricer odkorakal kot vojak, a tiho kot miš nazaj v klop in brez komentarja v tišini grmel v sebi in ponovno začutil, ponovno prezgodaj, da sem še eden od teh, ki ga tre-tirajo drugače, a še nekoliko premlad, da bi razumel, zakaj.

Zaslišati je bilo zvonec, ki je pomenil konec ure in konec upora zaradi moje ocene, zato sem počakal, da vsi zapustijo razred in takrat prijazno vprašal tovarišico s sledečimi bese-dami: ‚Zakaj sem dobil dvojko, ko pa sem znal za več, kar je potrdil tudi razred, če se še spomnite?‘

Zajela je zrak, vzdihnila, kot da bi se pripravila na nov udarec v čisto, nedolžno mladost, in hladnokrvno navrgla od-govor, ki se je glasil takole: ‚Dvojko si dobil, ker si popravljaj enko!!!‘ Takrat sem razumel, da v njenem malem svetu ni prostora za neskončno ljubezen in svobodo, ki jo prebuja vsa književnost sveta v obliki drugačnosti, in da jaz, Zlatan Čor-dić, pri njej nisem vreden toliko, kolikor znam, ampak kolikor me ceni sama.

Žalostno, ampak resnično vem, da si mnogi ne morete, drugi niti ne želite predstavljati, kako je bilo takrat meni, mlademu fantu, ki z veseljem hodi v šolo in si želi znanja, a ga pridobiva takrat, ko mu ga ne želijo dati, in se niti sam dobro ne zaveda, da je bistvo življenja skrito tam, kjer boli, in da življenjske bitke osvajajo posamezniki in ne armada.

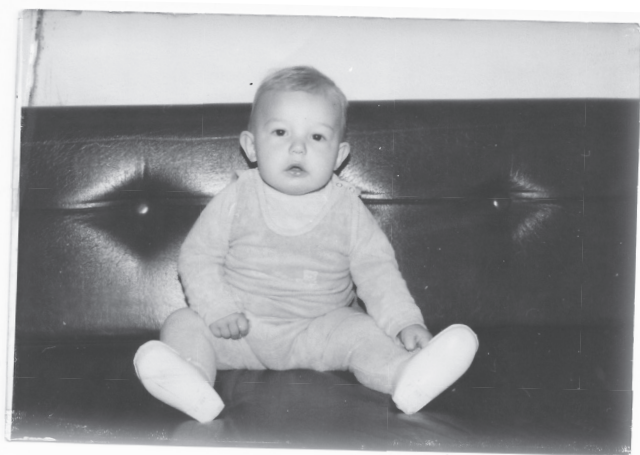
Doma ni bilo koncentracije po napornem delavniku, oba spoštovanja vredna starša preveč izmučena od poštenega garanja, da bi prisluhnili v Titovi šoli klesanima učencema, kjer je jasno, da ima tovariš prav, in jasno je tudi, da druge opcije ni – ali si z nami ali proti nam. Nista si znala predstavljati in nista želela verjeti, kaj se mi dogaja v šoli. Ko je bila mama na pogovoru s tovarišico, je bila namreč ta sladka kot med in nedolžna kot biser, če se lahko izrazim po domače, prava igralka, ki mi je odkrila eno stvar: nekateri ljudje nosijo maske, tudi ko ni maškarada.

Vso to krivico sem bral iz sebe skozi nogometno žogo in z vsemi ostalimi igrami, ki smo jih takrat poznali. Ni bilo prvič, da sem spoznal, da ne moreš sam proti vsem, to spoznanje pa me je na srečo naredilo močnejšega, in tega vam ne govorim z namenom, da bi se vam zasmilil, ne, zagotovo ne, če se nisem smilil takrat njim, zakaj bi se zdaj vam? Nisem jokal, nisem cmeral, no, razen takrat, ko sem občutil ljubezen kot gorečo in svetlečo zvezdo, ki se ne rodi na nebu, ampak v dušah dveh, a tega poglavja ne boste brali zdaj, ker bi vam rad zaupal, zakaj vam to govorim. To vam pripovedujem, ker vem, da nisem edini Zlatko, ki ga zatirajo, včeraj, danes in jutri, verjetno je še kakšna Zlatka na drugi strani, ki zdaj to bere in se tolaži, da so ljudje, ki jo razumejo in so šli skozi to nevihto, bili premočeni od skritih solz, a ni bilo zaman. Nov dan je pred nami in nova priložnost, da postanemo boljši ljudje, zaradi slabših izkušenj in vsega, kar je načelo naša mlada srca.

Dragi prijatelji, ne odnehajte, ko vas življenje preizkuša, ker takrat, ko vas preizkuša, vas krepi in pripravlja na

svetlejšo prihodnost, ki pa bo živahna in pisana. Ne storite največje neumnosti, da bi postali taki, kot tisti, ki so tlačili nas, da bi zdaj vi tlačili druge! Ne smemo pozabiti, da galeb celo življenje leta nad blatom, a vseeno ostane bel.«

Zlatko je že zgodaj spoznal, da sta demokracija in enakost v družbi večinoma za lase privlečeni, tega si takrat ni znal pojasniti, danes pa si ta spomin prevaja v odrasla leta in ugotavlja, kdaj in kako je prišel do tega spoznanja. Ko je dobil dvojko namesto petice. Spoznal je, da so tudi najbolj kompleksne stvari enostavne.

MIZAR

Zlatko pri štirinajstih ni vedel, kaj bi sam s sabo, kaj bi v življenju počel, kar je zahtevna naloga za vsakega štirinajstletnika, a se je naposled odločil, da bo šel v lesarsko šolo, da se bo izučil za mizarja. Šolski zvezki so zadostovali za dvojke in trojke, saj je več uporabljal druge zvezke, v katere si je zapisoval tekste. Takrat je že slutil, da bo hiphop njegova prva šola, čeprav si zaradi tega ni privoščil izostankov iz šole in cvekov. Vedel je, da mora imeti poklic, vedel je, da mora izdelati letnik, če hoče mir zastekljenega balkona. Že takrat je Zlatko veliko časa namenjal športu – košarki, nogometu in boksu, ki je njegova strast še danes.

V prvem letniku srednje šole se je od sto sedemdesetih potegnil na sto petinosemdeset, vsak četrtek in petek je pri Janezu Galetu treniral boks in pojedel enormne količine maminih rezancev, pred treningom pa vedno spil surovo jajce. V boksu takrat še ni bil tako dober, da ne bi nekoč pristal na urgenci, kjer so posumili, da ima pretres možganov zaradi pretepa, ki ga je sprovcirala ženska koža, kaj bi drugega. Ženske razvnamejo še tako miroljubnega mladeniča, kar je Zlatko bil in ostal do danes, čeprav ga ni dneva, ko ne bi nekaj časa namenil športu, magari pešibusu ali kolesu. Kolesa je imel vedno rad, tudi zdaj jih ima več, nekoč pa jih je imel dvanajst.

Vsa kolesa so unikatna, saj jih Zlatko dodeluje in predeluje, nezamenljivi artefakti so, po njih je poznan skoraj tako kakor po nezamenljivem smehu.

V tretjem letniku poklicne šole mu je uspel veliki met, saj je imel prvi popravni izpit. Pičilo ga je nekaj, kar počne še danes: da bo bral in pisal. Vendar ne tistega, kar mu ponujajo drugi, sploh pa šolski sistem. Takrat mu je šolo še bolj

“ Če kdo reče »SLO rap scena«, je prva oseba, na katero pomislim, Zlatko. Je eden prvih SLO raperjev, ki jih ni pogoltnil čas in niso prenehali ustvarjati. To veliko pove o njegovi ustvarjalni energiji in ljubezni do tega, kar počne. V veliko zadovoljstvo mi je, da ga osebno poznam in sem z njim tudi sodeloval pri enem od projektov. Je človek brez dlake na jeziku, kar pri njem najbolj cenim. Vedno bo iskreno povedal, kar mu leži na duši, ne glede na to, kje je in s kom. ”

Andrej Baković, boksar

VALETA

“ Imam svoje favorite, ki pa niso čisti rap, Matter, AMN, Ledeni – ti imajo duo tudi s Čordičem. To je dovolj. ”

Jan Cvitkovič, filmski režiser, scenarist in pesnik

priskutil dogodek, ko so ga zaradi trenirke, ki jo je nosil – češ, čefurček, bosanček, ti že ne boš uporabljal interneta v javni knjižnici, ki je bil namenjen vsem, in takrat je bila to njegova edina pot do spleta – ignorirali, da je čakal tako dolgo, dokler mu zaposlena ni dala vedeti, da ni dobrodošel. Ker je imel tega dovolj, si je v znamenje upora kar trajno izposodil Shakespearjeve sonete. Te je bral, namesto da bi se učil. Ležal je na zastekljenem balkonu, bral Shakespearja in vneto zapisoval svoje verze v beležnico. Ko je mati ugotovila, kako se njen sin pripravlja na popravni izpit, jih je dobil drugič v življenju, tokrat s pasom. To ga je razbesnelo, a ne navzven, v nasilje do drugega človeka, temveč navznoter, saj je Alma kriče vlekla Hasnijo za rokav, češ da si Zlatko puli lase. In Zlatko si jih je res pulil, z vso silo je grabil po svojem lasišču. Čez čas je kajpak spoznal, da njegova trma ne bi nikamor pripeljala, šolo je končal in je danes materi Hasniji hvaležen, še bolj pa je zadovoljen, ko se spomni, kako je sunil tisto knjigo sonetov pred hudobnimi knjižničarkami in kako je kasneje gledal v strop in razmišljal, da ga ne ukane niti Shakespeare, kaj šele Hasnija, saj je velik in odrasel človek, močan, in ga nihče ne more vreči na finto, vsaj tako si je takrat Čorda mislil. Pijan je bil resnično samo enkrat v življenju, in to za časa srednje lesarske šole, kdaj bi drugače kušal to avanturo; izučilo ga je, zato tudi danes pije, kot sam rad pravi, »bosanski špricar«: dva deci jabolčnega soka in deci mineralne vode.

Vsa ta leta, odkar se je kot deček vrnil iz objema Hasninjih roditeljev nazaj v ljubljanski vrtec, je večinoma preživel na zastekljenem balkonu garsonjere na Fužinah. Starša nista imela veliko časa za otroka, zato sta Alma in Zlatko na neki način samorastnika; roditelja sta garala, da so lahko prežive-li, in za Zlatka pravita, da je bil skromen in nezahteven in da sta mu že zgodaj vcepila tudi delovne navade. Že med srednjo šolo je tako v popoldanskem terminu začel delati v McDonalds'u, potem je nekaj časa zlagal robo na police v Mercator cash

& carryju, okusil je tudi Elmo TT v Črnučah, kjer so za strojem varili dele za avtomobilsko industrijo, končal pa je v urarni, kjer se je priučil za urarja in si s tem pridela deset let delovnih izkušenj, ki mu bodo prišle še kako prav, če bo odprl svojo urarno. Čeprav so Zlatkovi starši zvesti muslimanski veri, pa temu lahko rečemo mehki islam; spi se kakšno pivo, ne je pa se svinjskega mesa in se ob ramazanu posti. Zlatko je muslimansko vero začel bolj spoznavati šele po tridesetem in tudi zanj lahko rečemo, da je pripadnik mehkega islama, dober razširjevalec vere, v kateri so skriti mnogi čari, kakor še v marsikaterem verovanju. Z vero je tako kot z življenjem: kar se zlorablja, je škodljivo in prinaša kolateralno škodo, kar pa je lepo, je pač lepo. Zlatko nadaljuje družinsko tradicijo miroljubne lepote muslimanskega verovanja, ni sicer hodil k verouku, a je sam poskrbel, da o svoji, muslimanski veri ve, kolikor mora in kolikor potrebuje. Na pota slovenske slave je stopil kakor kak dobrohoten otrok, kar dokazuje, da je sin svojega očeta, ko se je še pred prvo ploščo znašel v finalu tekmovalja v hiphop fristajlu v K4. V finalu ni želel nadaljevati betla, saj je njegov nasprotnik in sosed iz drugega bloka doživel hudo tragedijo. Nagrada za zmago je bila pogodba za ploščo pri Nika records. Zlatko je prepustil finale brez boja svojemu mlajšemu sokrajanu. Kot drugouvrščeni je namreč prejel bon v vrednosti 40.000 takratnih tolarjev, ki jih lahko porabi za oblačila, vendar je bon izročil mlajšemu finalistovemu bratu, na katerega je še danes ponosen, saj je še eden od princev iz naselja, ki mu je uspelo v športu. Publika si je želela krvi v finalu dveh fristajl gladiatorjev, Zlatko pa se je v tišini odpeľjal z mestnim avtobusom številka 20 na zastekljen balkon na Fužinah. Tako je začel svojo glasbeno pot dobri in takrat še v naivno vero v človeško poštenje ujeti Zlatko Čordić.

“Paradoksalen Zlatko, ki razbija stereotip Fužinca kot stereotipen Fužinc. Človek, ki ga lahko občuduješ in te hkrati navdihuje. Včasih se je zdelo bolje brati etikete na šamponu kakor pa njegova besedila, a je dokazal, da če si z dušo pri stvari in s srcem na prvem mestu, lahko dosežeš karkoli, ne glede na to, kdo si in od kod si.

Od princa do kralja na poti do boga. Hvala, Zlatko.”

Žan Papič, televizijski voditelj in besedni žongler

ZLATKO S
SESTRICNAMA